

DJURGÅRDAREN

N:o 4. 1919.

Ägare: **DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.**
 Ansvarig utgivare: **J. C. N. af KLERCKER.**
 Redaktör: **ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.**
 Rikstelefon Skärsåtra 41. — Stockholmstelefon Skärsåtra 67.

11:te årgången.

Årsmötet.

Jag vet inte, vad de goda invånarna vid Östermalmsborg med omnejd tänkte på fredagskvällen, när de sågo den aldrig sinande ström av människor, som sökte sig upp till Östermalmskällaren. Kanske trodde de att Bratten anordnat en extra utdelning därinne, eller kanske vädrade de ett revolutionärt kupp försök, då de bland andra också sågo Einar Olson, som gärna går omkring med ett brandtal på läpparna och en barrikad i västfickan.

Nu var det emellertid varken det ena eller det andra. Det var endast djurgårdarna, som skulle ha sitt årsmöte. Fast det måste erkännas, det var ett årsmöte efter mer än vanliga dimensioner. Inne på Östermalmskällaren fanns sannerligen inte en vrå, som ej var upptagen av djurgårdare. Man satt och stod på varandra långt ute i tamburen, ja, ända ned i trappan. Många måste vända om, då de insågo det hopplösa i att ens få kasta ett aldrig så litet öga på vad som tilldrog sig där innanför.

Men den, som väl listat sig in, märkte snart, att stämningen var hög. Man förstod det av de ivriga samtalen och livliga gesterna.

Ordförande valet var den fråga, som låg på allas läppar. Det agiterades väldiga, och tryckta lappar med kandidatnamn utdelades. Man såg, att det låg organisation bakom. Likaledes kände man sig förvånad över det stora antal äldre djurgårdare — gammeldjurgårdare — som infunnit sig. Det saknades sannerligen inte många av de gamla beryktade, välkända namnen från föreningens yngre dagar och genombrottsår.

Till att börja med gick allt i lugnt, makligt djurgårdstempo. Det var ju heller ingen brådska, då man har ett helt liv framför sig. Sekreteraren Bång läste någonting, som han bara själv hörde. Det var styrelseberättelsen, sade någon. Den var ganska lång, så undertecknad, som varit borta från Stockholm större delen av året, förstod att det måtte ha hänt en hel del i och för Djurgården under den tiden. Det upplästa gav ej anledning till någon större diskussion. Endast Einar Olson och Per Ul, alias Gillström, försökte köra fram och brösta av ett oppositionsbatteri, men då krutladdningen var svag, nådde kulorna inte fram. Med största intresse åhördes uppläsandet av revisionsberättelsen, som visade, att Djurgårdens utveckling går fram efter de stora måtten. Per Ul var dock ej heller nu nöjd. Han tyckte, att här och där åtitts allt för dyrbara middagar emellanåt och rådde vederbörande att äta billigt och enkelt — som han. Det var hårda ord, tyckte man, och det var inte utan, att jag kände litet medlidande med kassör Sundholm. Han har verkligen fetmat på sista tiden.

Härmed var man framme vid kvällen, och varför inte säga årets stora händelse, ordförande valet. Jönsson, oppositionens manhaftige ledare, som hittills hållit sig mera i skymundan, ställde sig nu i förgrunden. Jönsson hade en packe papper i handen, stor som om den varit manuskriptet till en ny bibel-edition. Sen visade det sig vara strödda tankar, upptecknade till ledning för hans stora valtal för sin kandidat, direktör C. W. Petersén.

Jönsson började med verklig kraft och fönsterrutorna skallrade betänkligt ett ögonblick, men höllo dock. Jönsson är ej en talare, som älskar att röra sig med bider eller svarvade fraser. Han går rätt på sak liksom Karl den tolfte vid Narva fast — det måste redan nu framhållas — ej med samma lyckliga framgång. Jönsson gjorde först en skiss av Hellberg, ungefär som man målar fan på väggen. Den blev således inte vacker, och herr Hellberg måste tillgripa sin klubba för att förmå Jönsson att korrigera den till litet större porträttlighet. Då dessutom åhörarna började protestera mot den djärva penselföringen, gjorde han verkligen en del små ändringar.

Därpå kastade sig Jönsson över sin egen kandidat, direktör Petersén, som genast fick några slängar ur den allra gladaste färgpytsen. Men inte ens favoritens bild ville bli lyckad. Förgäves sökte man spåra en personlighet, en karaktär. I stället började bilden alltmånga få likheten med en samling pokaler och banknoter. Till slut fick man den uppfattningen, att Jönsson stod och läste i en taxeringskalender, där alla bara hette Petersén. Så småningom kom Jönsson emellertid till slutet av sin taxeringskalender, men då var också åhörarnas tålmodighet slut. Man förstod tydligt, att Jönssons nederlag var givet. Det låg i luften.

Från höger och vänster begärdes ordet. Frykman och Skovlundh väddade i nästan patetiska ordalag till de församlade att ej svika sin gamla ledare. Och av de skallande bravöröpen var det klart, att orden vunno genklang. En

Några av årsmötets förgrundsfigurer.

Det fattas en hel del, men tecknaren fick inte tag i dem. Jönsson försvann ju spåröst. Gillström satt ju lika litet som Einar Olsson stilla en minut och tecknaren fick inte håll på dem. Hedjerson, den anspråkslösa, bra natur han är, blev ej heller avritad. Och resten fick inte plats.

personlighet önskade man sig och ej en börsmatador, som ingen kände och som ej levte med i föreningens liv. Skidåkaren Wetterlind framhöll sakligt och lugnt, att hur stora förtjänster än direktör Petersén ägde, så hade han dock ej den intima kontakt med föreningens organisation och mångahanda uppgifter, som fordrades för att leda dess öden. »Men i styrelsen se vi honom gärna», tillade han, »där kan han skolas för blivande ordförandes kall.» Efter ett likaledes tungt vägande inlägg för vår gamle ordförande av herr Hedjerson blevo ropen på proposition allt högljudare, och Jönsson måste rymma slagfältet som ohjälpligt besegrad, efter att sålunda själv genom sin odiplomatiska taktik ha givit gammel-djurgårdarna en nästan oväntad frisk vind i seglen. Många av dem, som förut kanske tänkt att rösta på dir. Petersén — ty en kraftig agitation för hans val hade med framgång bedrivits i månader — sveko nu vid omröstningen. Med 174 röster emot 20 återvaldes dir. Hellberg. Valets utgång hälsades med stormande jubel. Efter ordförandevalet sönk stämningen betydligt, och de återstående ärendena behandlades raskt utan några vidare intermezzon.

Av överstyrelsen skulle hälften omväxlas: hrr B. Nylund, K. Sundholm, E. Nordberg, D. Nilsson, R. Wicksell och J. Bång. Av dessa återvaldes samtliga utom Nilsson och Wicksell, vilka ersattes med Einar Björe och C. Swan-

berg. För ett år valdes dessutom C. Lundkvist som ersättare för H. Hagberg, vilken utträtt ur styrelsen. Suppleanter slutligen blevo E. Torbiörn och C. Vilhelmsson.

Så förrättades prisutdelningen för årets tävlingar i allmän och en del andra idrotter. Den bestod i att Abbe Öjermark och Sven Lindblad i rask takt gingo fram och tillbaka mellan sina stolar och ordföranden, och varje gång de passerade herr Hellberg fingo de en medalj och en handtryckning. Det var både vackert och rörande att se, men onekligen en smula enformigt. Ett avbrott blev det förstas i Abbes och Lindblads ringdans, och det var när Melcher Johansson skulle hämta sin medalj som Djurgårdens bästa kullstötare. Sekreteraren nämnde tråkigt nog ej ett ord om Melchers resultat, men ett bra stycke på andra sidan rekorden måtte det ha varit, att döma av det rekordmässiga jublet.

Härmed slutade årsmötet av 8 april 1919, märkligt i mer än ett avseende. Det visade, vilken fond av varmt intresse som finnes inom Djurgården för föreningens väl och ve. Ett intresse, som aldrig tagit sig så vackra och tilltalande uttryck som vid detta årsmöte. Det kanske ligger ett visst konservativt kynne över detsamma, ett ord som måhända klingar illa i dessa demokratiska tider, men en konservatism, som består i att slå vakt kring något gammalt, kärt och beprövat, den

är endast samlande och sammanhållande, sen må det nya vinka aldrig så inbjudande och oemotståndigt.

Tack därför gammel-djurgårdare för den lektion i sammanhållning och traditionskärlek, som ni gävo oss tisdagskvällen den 8 april 1919. Den har säkerligen ej gjorts förgäves.

J n.

Det var litet till som förekom. Främst bildandet av Djurgårdens Idrottsförenings hjälpfond. Desslikes utdelningen av hedersmärkena, till den gamla frejdade djurgårdsbacken K. Sandlund, den fordom så nitiske, alltjämt dock oförbrännelige djurgårdaren D. Sandqvist, allas vår mångmästare i brottning G. Svensson, en bland de lyckligaste skidåkarna i vinter, gammal i gården, J. Enbom samt mångfrestaren och vår initiativrike Ala, alias E. Ahlström. Dessutom ajournerades årsmötet och aväts en supé med fyrtio deltagare. Vår jämte postexpeditör G. Anderson höll ett alldeles utmärkt flott, eggande och käckt tal. Jönsson fick däri en blomma för dristigheten att gå till kamp mot en hel armé. Varefter vi ungdomar kolossalt stolta gingo hem.

»Extrareferenten».

Det återstår inte mycket. Wetterlind överlämnade till föreningens skidsektion

ett belopp av kronor 300:— (därav från dir. Petersén kr. 100:—) med följande villkor för beloppets disponerande:

En av skidsektionen tillsatt kommitté på 3 personer utser årligen, senast den 1 mars, två skidlöpare, en back- och en terrängåkare, som under den gångna säsongen på ett hedrande sätt representerat föreningen, vilka två medlemmar under en vecka få vistas i Jämtlands fjälltrakter för att under sakkunnig ledare företaga en långfärd på skidor.

Årsmötet mottog tacksamt och med starkt bifall den originella, sympatiska och frikostiga gåvan.

Årsmötet var storartat! Det är slutomdömet. Det är ändå inte pappersmedlemmar i Djurgårdens Idrottsförening. Tvåhundra personer. Och ändå en mycket stor del — boxarna t. ex. — som inte var där. Jag tror inte, att någonsin en förening på ett sammanträde haft tillnärmelsevis så många medlemmar uppe.

Kan man inte spå föreningen en stor framtid på sådana säkra fötter som dessa: fast organisation, ungdomlig entusiasm och gammeldags djurgårdarna. Det är, som jag sagt, att Djurgårdens Idrottsförening upplever en renässans, en pånyttfödelse. Men inte så mycket utifrån, som i så mycket högre grad inifrån. Just därigenom blir det aldrig en tillfällighet, ett upplammande utan en nödvändighet och en klart lysande låga.

A 1 a.

Redaktionellt.

Detta är det fjärde numret jag släpper ut. För all den sympati, som hittills visats mig, känner jag ett behov att tacka. Det har gått som en dans att få ihop numren. De medarbetandes intresse har varit storartat. Och det har regnat inlägg, referat och självständiga artiklar.

Under sådana förhållanden är det roligt att arbeta.

Men — det bör alltid finnas en men — i ett fall klickar det. Sektionssekreterarna ha ännu inte kunnat förlika sig med det fenomenet, att tidningen skall utkomma och även utkommer **regelbundet omkring den 15 i varje månad**. Och att den alltid skall vara händelserna inom föreningen å jour.

Därför, herrar sektionsskreterare, och andra meddelare: låt mig slippa ifrån detta ständiga påminnande om rapport om det som hänt! Skriv medan händelsen är färsk och skjut aldrig upp till morgondagen, vad som kan göras i dag!

Det är inte bara min utan även en vars plikt att hålla tidningen, vår bästa föreningslänk, högt och arbeta för dess förträfflighet.

Och så ber jag alla andra intresserade, som snappa upp något trevligt djurgårdiskt, att genast skicka in det.

Eder Redaktör.

Fotboll.

Om vårträningen hos oss.

Inomhusträningen har bedrivits si och så. En del har varit flitiga, en del lata, en del osynliga alldeles. De flitiga ha varit minst i behov av träning, ty de flesta av dem ha i vinter varit synliga i bandy- och skidgången. Men de senare kategorierna, som mest skulle ha haft nytta av ordning i den revolution i muskelarbetet, som övergången från vila till arbete faktiskt är, de ha inte kommit.

Jönssons arbete med ettan i all ära, men han har inte haft blicken för det så att säga rent fackliga i inomhusträning. Det duger inte, som en spelare gjort, att bara klä av sig och hoppa över ett tåg i fem minuter, duscha, få massage och gå hem. Och det duger inte, som en annan gjort, att bara ta massage. Här skulle ledaren ha gripit in; fotbollsspelaren är ju många gånger så förfärligt osjälvständig.

Det fordras litet mer än bara intresse för att leda träningsarbete. Det fordras litet hum om olika musklers arbete, påfrestning, uppmjukning och iordningsställande, det fordras kännedom om utsvettning, andhämtning, överansträngnings- och mattighetssymptom. Och framför allt fordras det plan och reda. Mest plan. Det får inte gå på improvisation. Hela vårträningen skall långt i förväg vara planlagd med data och arbete, uppställd med intim kännedom om förändrade rörelsers inverkan på spelarens (eller människans i allmänhet) fysik.

Det är inte klander det här. Det är kritik, och kritik är berättigad och lovlig, när den kommer ur dels kunskap om ämnet, dels levande intresse, och jag sätter min signatur i pant på att båda delarna finnas. Så att Jönsson får inte ta illa upp.

En sak, som försummats eller, rättare, på grund av inomhusträningens sena start för sent satts i gång, är uthållighetsträningen. Det räcker inte med en enda promenad t. ex. före matchandet. (Första matchen skulle gå den 13 april, och i skrivande stund, den 4, har ännu ingenting gjorts åt uthållighetsträningen.) Det är på tok för litet: den första matchen måste därigenom bli för ansträngande, och efter för intensivt arbete med dåliga krafter kunna hjärta och lungor reagera på nog så kännbart och långvarigt sätt.

Men — det är i alla händelser roligt att förträning, vårarbete, över huvud taget förekommit hos oss: djurgårdaren har i sina primitiva träningsmetoder förut icke beaktat nyttan och nödvändigheten därav.

A-laget

blir som förra året. Med den förändringen, att det kommer att bestå av minst femton man. Mängden av matcher förutsätter givetvis uppståendet av vakanser, och i medvetandet därav har ledningen förstärkt nog tänkt sig för om fullgoda reserver.

Det nybakade B-laget får bereda sig på att ibland släppa till någon av Öjer-

Lördagar **STUVAR**
af **Dam-, Herr- & Barn-tyger.**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVADELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären).

mark eller Olsson, och falkögon ha kastats på Elblad, som skulle återböras till oss. Ekberg finns ju dessutom, och Jean Söderberg. Efter Dadda Englund står ett stort frågetecken.

Den stora och mest glädjande nyheten är, att Wicksell senare på säsongen eventuellt rycker in.

Till A-laget vill jag slutligen rikta en offentlig, personlig välmänsd maning: Spela alltid för att vinna! Det låter enkelt, ja, kanske löjligt. Men det är den följande bisatsen, som är det viktiga: och inte bara när det väntas en bättre middag efteråt. Det hände faktiskt förra året, att spelare inte fingo fram sitt spelhumör, med mindre det blev löfte om något »djävligt kul» efteråt. Faktiskt! Eller löfte om något annat. Sådant kallas pliktförgätenhet. Och självskhet. För att inte använda gläporden, som haglat utifrån.

Sålunda gå vi till strid 1919 utan alla andra tankar än att i alla väder och mot alla lag slå ett slag för Djurgården. Inte sant?

B-laget,

det nyvordna, sitter ihop som förra året. Hoppas jag.

Det gick rykten om ett Götaiskt fotbollslag ett tag. Och om värningsförsök från Linnéa. Och det ena med det andra. Men allting visade sig vara i hög grad hugg i luften, vad Göta beträffar, dock icke utan sina följder: ett par mans förlust eventuellt.

Jag tror, att vi kunna lita ganska bra på det laget. Ingen begär, att det skall bli vinnare i sin klass. Det var nämligen inte därför det blev uppställt. Men vi hoppas, att det kommer att ligga bland topplagen, för vilken placering laget genom sin homogenitet, sin sammanhållning och sin icke föraktliga spejskicklighet har de största kvalifikationer.

C-laget

måste placera sig i teten i klass II för att återtaga sin plats i klass I (som den innehaft som B-lag). I Stockholms Fotbollsforbund har nämligen skett en vindkantring, så att numera Djurgårdens förslag, om att flera lag från samma klubb kunna spela i samma klass, seglar i medvind.

Om lagets sammansättning är det tyst. De gamla stöttepinnarna Ivar Karlson, Gävle-Pelle, Öhrström, en och annan Johanson, finnas kvar, och med en sådan stomme och aspiranter en masse bör laget snart vara klart.

Laget får inte tappa sugen. Som B-lag var det ändå till förra året föreningsstrykpojke, som trots alla bekymmer, det beredde föreningen, var avhållt och kärt. Så mognade det, stryk-

pojksfasonerna gingo ur, och det blev en präktig yngling av pojkvaskern.

Nu gäller det att visa, att föreningen inte misstagit sig. Omplaceringen var ingen prickning. Och får inte missuppfattas.

Och, herre gud, det är väl djurgårdskrut i er! Varför det aldrig kommer på frågan, att ni lägga utav. Nej, ni skola upp i klass I igen. För det kunna ni. Sätt ihop ett lag nu genast och behåll det så ograverat som möjligt, om det också skulle gå emot i början!

D-laget

förra årets bästa lag, i genomsnitt sett, har det hårdare i år i sin högre klass. Men klarar sig gott, om det kan möta upp som i fjol.

Elias Englund kanske går bort. Linnea skall ju gubevars slå på stort! Men han är ju inte oersättlig. Vidare glunkas det om flera vakanser, ett par tre stycken. Men det finns alltiämt gott om nytt folk. Efter vad de sista dagarnas träning visat, bör inte laget anses ha legat utav sig, snarare tvärtom. Och ett avancemang upp i klass III ligger inte alls utanför möjlighetens gränser.

Juniorlaget

var förra sommaren en vacker tanke och en förmåten förhoppning. Sedd mot 1917 års mästarlag en brusten illusion. Och en källa till sorg och grämluse.

I år tycks tanken stå på säkrare motivering. Skoglund har samlat en hop trevliga, käcka pojkar, som ta saken med det rätta allvaret, omkring sig. Och det tycks finnas entusiasm och energi.

Jag förenar mig i alla sanna djurgårdares fromma önskan: snälla smågrabbar, ligg i! Ligg i utav bara glatta den och håll osämjan, och slöheten, och lättjan, och olusten borta! Vi ha ögonen på er och skulle känna oss förtvivlat besvikna, om ni inte i största möjliga mån uppfyllde de förhoppningar, vi berättigat ställa på er.

Oldboyslaget

lyste som en stjärna eller for över fotbollhimlen som en komet eller vad som helst. Lyste i alla händelser, först med sin anmärkningsvärt storstilade närvaro 1917, sedan med sin lika anmärkningsvärt outgrundliga frånvaro 1918.

Vilken fröjd var det emellertid inte att se de gamla bekanta ansiktena på planen, hur glädde det en inte — och roade en och dem själva — att beskåda slagsmålet och svårigheterna med det kära lädret. Och inte mädde ni någonsin illa, gubbar, utav galoppaderna efter den svårhanterliga bollen. Nej då, tvärtom; i allra högsta grad tvärtom!

Och i år skulle vi vilja ha tillbaka de där trevliga oldboysmatcherna.

Alltså, Skoglundh, Cal'e Jahnzon, Friberg, Schörling, Andrén och alla andra: Lågg all maktighet och olust åsido och sätt igång med lite motionsfotboll!

Ala.

Allmän Idrott

Inomhustävlingar

voro anordnade av allm. idrottssektionen för första gången på många år fredagen den 21 mars å Karlberg i stående höjd- och stående längdhopp samt mellan- och grenhopp. Djurgården har ju gamla traditioner att försvara i dessa idrottsgrenar vilka tyvärr, i likhet led den allmänna idrotten i dess helhet, legat i ide, varur vi dock nu kunna spåra ett uppvaknande.

Tävlingarna, som präglades av glatt djurgårdshumor och stort intresse såväl från deltagarnas som funktionärernas sida, lämnade inte lysande men ej heller absolut dåliga resultat. S. Lindblad visade sig denna gång vara föreningens bästa hoppare.

Vederbörande ha emellertid icke velat offentliggöra resultaten. Vilket jag anser vara missriktad blygsamhet. Ordningföljden bland deltagarna blev i de olika grenarna:

Höjdhopp utan ansats: 1. S. Lindblad, 2. Fr. Skoglund och B. Nylund.

Längdhopp utan ansats: 1. S. Lindblad, 2. S. Brodin, 3. E. Svärd.

Grenhopp: 1. S. Lindblad, 2. Fr. Skoglund.

Mellanhopp: 1. S. Lindblad, 2. B. Nylund.

Stockholms Idrottsförbunds orienteringslöpning.

Tävlingen, som gick den 27 mars, blev en succés och föranledde vår representant å förbundsmötet, Nylund, att föreslå en likadan tävling avhållande i höst och därefter deras årliga återkommande.

Banan, 12 km. fågelvägen, sträckte sig från Igelboda över tre kontrollstationer i den rätt obanade terrängen söder och sydväst ut till Nackanäs.

Skidåkarna, gamla beprövade orienterare, redde sig aldeles förträffligt. I klass I var det ungdomarna från Djurs-holm och skoghögskolan, som slogos om priserna. En djurgårdare placerade sig, tyvärr ganska långt tillbaka.

Däremot härjade vi vilt i Old-Boys-klassen och belade platserna 1, 4, 6, 8, 11, 17, 18, 25 och 26.

I den klassen kom dagens stora överraskning i form av O. B. Hanssons storartade löpning. (Att han är old boy kan man för övrigt knappt fatta, då man ser hans ungdomliga spänstighet.) Så gott som oberörd inkom han efter en synnerligen kraftig spurt sista kilometern, omedveten om sin goda prestation. Han slog andre man i klassen med 25 min. och nådde bästa tid i hela tävlingen.

Hansson gick över alla småsjöarna första sträckan. Den andra löpte han genom terrängen, för att den tredje följa vägen söderut ett stycke innan han gav sig in i snären. Han påstod sig inte ha sett någon medtävlare på hela distansen och hade följaktligen ingen aning om sin placering.

»En bit från målet mötte jag ett par grabbar, som bara skratta åt mej, men jag tänkte, jag ger fasen i att jag har gått så dåligt, jag hejar på in till målet ändå.»

Varor som rekommendera sig själva.

Ströms

KOSTYMER

Ströms

ÖVERROCKAR

Ströms

ULSTRAR

Ströms

HATTAR

Ströms

SKODON

Ströms, Regeringgat. 19-21.

Det var därför en stor överraskning, då han fick veta att han hade bästa tiden.

I denna klass återfunnos många gamla idrottsmän och dito pampar, såsom bröderna Tandberg, Sundholm och Pallin av de våra.

Resultaten blevo för djurgårdarna:

Klass I: 28. F. Lundin 1.55.13.

Klass II (Old-Boys): 1. O. B. Hansson 1.25.39, 4. O. Tandberg 1.52.23, 6. G. A. Dahlberg 2.0.7, 8. K. Sundholm 2.3.31, 11. Erik Pallin 2.10.19, 17. C. Wilhelms-son 2.17.9, 18. Bengt Tandberg 2.18.5, 25. S. S. Karlsson 2.40.2, 26. S. O. Björk, 2.42.5.

Första terränglöpningen

för året gick av stapeln den 6 april. Deltagareantalet var inte storslaget men var i alla fall ett »antal». Med vemod saknade man lille Hellgren.

Största överraskning — numera finns det alltid en största överraskning, även vid de allra minsta tävlingar — var Widgrens, »Pjuten», seger över de gamla vana terrängknatarna. Hansson strejkade inte; hans tid för ett varv borde — man har ju numera fordringar på dig, O. B. — ha blivit något bättre.

Prislistan blev följande:

Klass I: A. Berglund 26.33, N. Johansson 34.45, H. Eriksson 12.58 (ett varv).

Klass II: K. Widgren 25.59, F. Lundin 29.01.

Old Boys: O. B. Hansson 13.57.

Juniorer: E. Ljungdahl 14.25.

Till Västerås

åkte den 13 april som våra pokalför-svarare följande terränglöparelag: E. Andersson, A. Berglund, H. Eriksson, K. Widgren, H. Wählin och A. Öijermark.

I den oväntat hårda konkurrensen — Göta och Fredrikshov — misslyckades de våra i att behålla vandringspriset; placeringen i skrivande stund obekant.

Brottning.

Djurgårdare på vikingatåg i landsorten.

Härja i Eskilstuna, Norrköping och Landskrona.

Till tävlingarna i Eskilstuna i febr. hade två djurgårdare hörsammat inbjudan, nämligen Fritjof Svensson och E. Titus.

Tävlingarna, som pågingo lördag och söndag, hade samlat en stor stab av brottare och gingo i 4 viktclasser.

I fjädervikt hade vår Fritjof Svensson under lördagens brottning så gott som en walk over, där han utan ansträngning kastade de båda Eskilstunaborna Harry Andersson och H. Santesson på respektive 8 och 13 min.

Vår Titus vann över Göteborgaren Ekberg efter 12 min. i sin enda match den dagen.

På söndagskvällen avfärdade Fritjof Svensson Levin, Eskilstuna, på 16,5 min.

Härefter var Fritjof klar att möta Jönsson, Malmö till kamp om segerpriset i fjäderviktclassen.

Kampen mellan dessa två blev hård och slöt utan fall efter 30 min.; Svensson, som lyckats få poäng för ett påpassligt utfört nacksving, förklarades segrare.

Fritjof skötte sig över förväntan, trots han var mycket indisponerad.

För att återkomma till vännen Titus, så hade han ej någon tur. Fick i sin första match på söndagen möta Rautanen, där han föll till föga efter 8 min. I sin andra match, mot Blom, Eskilstuna, avstod Titus efter 5 min.

Prislistan vid detta Eskilstunabesök slöt alltså med följande resultat för våra båda djurgårdare:

Fritjof Svensson 1 pris i fjädervikt.
E. Titus nådde 3:e placering i lätt mellanvikt.

I Norrköping höll Idrottsklubben Torner därstädes brottningstävlingar den 23 mars i cirkusbyggnaden.

Till dessa tävlingar hade följande djurgårdare hörsammat inbjudan.

I fjädervikt Nevelius, i lättvikt Ville Pettersson och i lätt mellanvikt Herman Pettersson.

I fjädervikt lyckades A. Nevelius belägga andra plats efter Malmberg, Göteborg. Denna match slöt utan fall, men Malmberg vann med 1 poäng.

Vår Nevelius, som genom sin ådragna revbensskada ännu ej hämtat sig och var ringa tränad, redde ju sig det oaktat gott.

Ville Pettersson, som gick i lättvikt, lyckades blott belägga 3:e plats efter resp. G. Nilsson, Landskrona, och finnen A. Lethinen, Göteborg.

Ville, du som faktiskt har alla förutsättningar att kunna bli en tip-top-brottare, varför underkastar du dig ej en rationell träning. Genom en dylik skulle du säkert nå toppen bland alla Sveriges. Tänk därpå! Då blir resultatet både för dig själv och oss lyckligare.

Herman klarade andra plats i den

lätta mellanviktsklassen, där Malmberg, Enighet, Malmö, hemförde segern.

Det är glädjande att se, att även den goda staden Norrköping börjat ivra för brottningens utbredning, varigenom vi så småningom kunna vänta få möta större konkurrens på nära håll.

Till de svenska mästerskapen i Landskrona hade Djurgården sänt de beprövade bröderna Svensson, vilka representerade våra färger, Fritjof i fjädervikt och Gottfrid i lättvikt.

Tävlingarna, som anordnats under »Argos» auspicierna, pågingo under hela söndagen den 30 mars å Landskrona »Stora Teater» och hade samlat nära nog allt vad Sverige har av brottare av klass.

Av samtliga till tävlingarna anmälda brottarna var det blott 4, som icke tillhörde »Kungariket Skaune», nämligen våra två Svensöner, Välimia och Claes Johansson, vilket nogsam visat, hur Skåne ännu dominerar brottningen inom vårt land.

För att gå till tävlingarna, vilja vi härmed relatera deras förlopp i vad de röra våra djurgårdare.

För att börja med fjäderviktclassen mötte Fritjof först Malmöbon Hansson, Enighet. Denne blev kastad efter hårt motstånd, tid 10 min.

Därefter avfärdades Paulson, Sparta, på 2 min. Fritjofs svåraste konkurrent H. Jönsson hade 22 min. göra med samme man, innan fall noterades.

Vidare kastade Fritjof Landskronamannen Jönsson medelst ett briljant nacksving. Härefter mötte Fritjof sin antagonist från många fejder, Jönsson, Enighet. Det blev en hård 30 min. kamp med poängberäkning de sista 15 min. Trots att Fritjof haft, om jag ej missminner mig, hitintills 6 segrar »en suite» på Jönsson, mötte han här sitt öde, ty Jönsson, på sin »mammans gata», hade för dagen tydligen Fortunans gunst.

Alltnog, Jönsson vann med 1 poäng mästartiteln. Fritjof belade andra plats efter ett gott utfört arbete. Bättre lycka nästa gång, Fritjof! Tappa bara ej takten!

Så gå vi till Gottfrid! Lättvikt. I sin första match fick han till motståndare Vallin, Argos, vilken expedierades på 2 min.

Matchen numro två var mot G. Nilsson, Argos. Det blev en av tävlingarnas mest intressanta strider. Matchen slöt utan fall, tid 30 min. Gottfrid vann dock på poäng.

Härmed var en av de farligaste konkurrenterna om mästartiteln borta.

Med sin sista match mot Borgström, Sparta, vilken senare var i briljant kondition, hade Gottfrid även en 30 min. kamp, som slöt med poängseger för Gottfrid, och härmed var Gottfrid åter lättviktsmästare, vilken titel han vann senast 1913.

Våra båda djurgårdare hemförde alltså en mästartitel och en god andra placering i resp. lättvikt och fjädervikt. Alla djurgårdare bringa brödraparet en hjärtlig lyckönskan till resultatet.

Den spänstige Bantamviktaren Välimia från »polcirkelns rand» skötte sig även utmärkt gent emot sina medtävlare.

DJURGÅRDARE

Träffas alltid på

FEITH'S

Strandvägen 1 · Drottninggatan 40
Hornsgatan 1

Han kastade samtliga sina motståndare på ett par tre minuter vardera och hävdade sin rangplats överlägset och blev således den första svenske Bantammästaren.

Den fjärde utombysbrottaren Claes Johansson klarade även sin mästartitel.

Skåne fick alltså till 4 deltagande icke skåningar avstå 3 mästerskap och en andra placering, men det var ju broderligt, för att inte säga artigt, då de själva togo hem endast tre mästerskap.

Det av atletikförbundet uppsatta vandringspriset, som uppställdes till tävlan vid 1918 års mästerskap, då samma vanns av Enighet, erövrades nu av Sparta, hårt pressad av Argos med respektive 10 poäng mot 9.

Gent emot tävlingarnas tekniska förlopp finnes en hel del att anmärka.

Ledningen var »borta» i de nya reglerna. Där användes både »skånska» och andra, gamla, växelvis med några instick av de nya, vilket är att beklaga, trots att de ledande själva voro med om att stadfästa de nya reglerna å senaste årsmöte.

Men vi skola ej kasta sten på börda. I eget hemland, där det är många profeter, går det ej alltid att få sin röst hörd.

Till ett kommande år, då en skåneförening får uppdraget, är det lämpligast tillsätta neutral ledning. Så det.

C. Hj. S d h.

Distriktsmästerskapen

för Stockholm hölls av brottningssektionen i föreningslokalen i Stadion Mariebebådelsedag.

Samtliga deltagare voro djurgårdare, vilket nog är en särställning som i liknande fall knappast något annat distrikt kan uppvisa.

Allnog, mästerskapet gick i tre klasser, fjäder, lättvikt och lätt mellanvikt. Samtliga tre mästerskapen gingo självfallet till föreningen genom dess representeranter bröderna Fritjof och Gottfrid Svensson samt E. Titus.

Beklagligt nog uteblev de anmälda Brandmännen, vilka annars hade satt mera präge av föreningskonkurrens på tävlingarna.

Linnéa uteblev som vanligt. När kommer Ni från Söderns höjder? Även i praktiken önska vi se de Linnéaner att mötas i en dust.

För att gå till tävlingarna hade dessa samlat, utom våra vanliga matadorer på området, 4 juniorer, som gävo nytt personligt inslag åt tävlingarna.

I fjädervikt ställde 5 man upp. Fritjof och Nevelius skötte om farten. De

expedierade sina medtävlare klart och tydligt.

Einar Svensson, den yngste i trion, Blomkvist och vår »bantamgubbe» Kjellström gjorde aktningvärda försök, men intet halv.

Till slutkampen om titeln gingo Fritjof och Nevelius. Det blev en pigg och trevlig match mellan dessa två. Efter 5 min. jobb fick dock Nevelius falla till föga för ett höftsving som utfördes med schwung, och var Fritjof härmed vorden distriktsmästare.

I lättvikt skötte Gottfrid om farten. Och det gjorde han med besked.

Konkurrensen var ju ej stor, men i alla fall. Gottfrid hemförde sitt mästerskap på inalles 5 min. Medelst sitt specialgrepp, nacksving, kastade han Öster och Davidsson. Öster belade andra plats.

I lätt mellanvikt hade man väntat sig konkurrens från Brandmän, men de lyste tråkigt nog med frånvaro (laga förfall).

För att det ej skulle bli »inställelse», ställde Ville Pettersson välvilligt upp för att som han trodde hjälpa brodern Herman till ett mästerskap.

Men därav vart intet den dagen.

Ty det skötte oförmodat den hyggliga Titus om.

Titus mötte först Ville. Det blev en god kamp. Titus för dagen i ett ovanligt humör kastade Ville efter 19 min. Ville skötte sig utmärkt, då han ju är betydligt lättare, tack vare dels fintlighet och energi.

Mötet Titus—Herman hade så när bringat Titus på fall redan efter 1 min., men Titus för dagen överraskningarnas man lyckades efter tre min. applicera ett armsug, som fällde Herman, och därmed hade Titus berövat föregående årets mästarskap.

Resultat blevo som följer:

Fjäderviktsmästare: Fritjof Svensson, 2. A. Nevelius, 3. K. Kjellström.

Lättviktsmästare: G. Svensson, 2. K. Öster, 3. A. Davidsson.

Lätt mellanviktsmästare: E. Titus, 2. H. Pettersson, 3. W. Pettersson.

C. H. J. S d h.

Poängtävlingarna

inom föreningen äro nu slutförda för juniorerna. Kritik följer i majnumret. De fyra bästa blevo:

1. Davidsson, 2. E. Svensson, 3. Öster, 4. Gustaf Pettersson.

Ett vandringspris

i femkamp för endast brottare är påtänkt. Mecenat sökes för närvarande. Få vi inte tag i honom, skall priset fram ändå.

Skidor.

Skidsektionen

avslutade säsongen med allmänt sammanträde, varvid till sektionensstyrelse för det kommande arbetsåret valdes B. Nylund (ordf.), A. Wetterlind (v. ordf.), C. Lundqvist (sekr.), C. Vilhelmsson (mat-förv.) samt O. B. Hanson, N. A. Hedjerson och E. Olson.

Någonting vidare av större vikt förekom inte.

Boxning.

Våra boxningstävlingar

på Auditorium voro, det raska initiativet i all ära, för tidigt väckta. Det kunna vi inte komma ifrån. Och litet folk blev det och skralt med inkomster. Men det goda hade det med sig, att sektionen nästa gång, i höst, absolut sätter alla klutar till och slår ett stort slag. Ty boxarmaterial ha vi. Och det gott ändå.

Innan jag överlämnar åt vännen Leijon att svänga kritikens färla, vilket han gjort med kärlek, omsorg, sanning och eftertanke, vill jag, då säsongen är slut, dels såsom sektionens ordförande, dels såsom den oförfärlige idrottsälskare jag är råda er, boxare: sluta under sommaren intet alldeles upp att idka idrott. Ring någon kväll till Allm. 310 95 och säg åt Nordberg, som svarar, att Du skulle vilja deltaga i allmänna idrottssektionens arbete under sommaren. I höst har Du genast litet kondition gratis och går bättre rustad kanske än andra föreningars boxare till nästa säsongens säkert ansträngande arbete.

A l a.

Som första par möttes fjäderviktarna Victorin och Åkerlund, båda i Djurgården. (Lundberg, Linnéa, hade förhinder). Victorin var den aggressivare och vann första rond. Efter en jämn andra rond vann han något poäng i den tredje. Han borde ha förklarats för segrare — men egendomligt nog satte prisdombarna A. som vinnare. V. kan bli god med bra träning. Hans fula gard och benställning bör först omskapas och dessutom bör han vänja sig av med att slå med öppen handske.

Runo Anderson, Linnéa, som mötte Bengtson, Djurgården, i lättvikt, presterade aftonens bästa boxning. Det märktes genast, att han tagit lärdom av Cirkustävlingarna. Han var betydligt överlägsen och kunde ha slagit ut sin motståndare i första rond. Av vad anledning han ej försatte honom ur stridbart skick är obegripligt. Under vilan hämtade sig B. och kunde bjuda A. någorlunda bättre motstånd, ehuru blodet rann ymnigt från den förstnämnde. B. utdelade med öppen handske ett slag, som träffade A:s öga och spräckte ögonlocket. Ledningen avbröt därefter förståndigt matchen och förklarade A. som segrare.

I lätt mellanvikt sammandrabbade Ahl och Nilsson, båda klubbkamrater i Djurgården. Det var icke mycket boxning dessa presterade. Knappt en rak stöt utdelades. N. kunde ej slå med vänster hand. Ahl var den bättre och båda voro uttrötta efter tredje rondens slut. Slag med öppen handske förekom ett flertal gånger.

Paret Mothander, Linnéa—Anderson, Djurgården, blev för fackmannen en tråkig match. Mothander ledde med ett högersving mot hjärtat, och detta utdelade han med öppen handske. Samma slag slog han i tre gånger i följd utan att domaren diskvalificerade honom. A. slog å sin sida även in en del för

låga slag. I andra rond slog Linnéas specialist på otillåtna slag ytterligare in trenne sådana med öppen handske samt tvänne nackslag.

Bortsett från ovannämnda felaktiga slag, som de båda boxarna sannolikt gjorde i god tro att de voro justa, då de på träning ej boxats annorlunda, framstod M. som den bättre.

Söderberg, Linnéa, och Lindén, Djurgården, avslutade aftonens tävlan. Man hade väntat bättre av S., men han var fullkomligt borta och kunde ej slå en rak stöt samt lät varenda högerslag gå in utan att kunna parera. L. var den anfallande och S. avstod i tredje omgången.

Som helhet betraktad visade aftonens tävlan, att det fanns gott gry i deltagarna samt att de kunde tåla stryk. Man lär sig ej att bli boxare på några månader, och med tanke på att flertalet voro nybörjare, måste de tävlandes arbete betraktas såsom gott. Boxningen är en idrott, som tager tid, innan man blir fullt hemma i densamma. Detta gäller även ring- och prisdombarna.

V. L.

Vet hut!

Att tänka sig att det kan hända! Att tänka sig att kamrat kan vara så köpiöst oförsämd och lumpen mot kamrat! Att tänka sig, att det finns pojkar som inte ha aktning för kamratskapets oskrivna men kända lag! Att tänka sig detta inom Djurgårdens Idrottsförening!

Vad har då hänt?

Jo, det har hänt, att djurgårdare blivit bestulna uppe i klubblokalen!

Det är fräckt! Oerhört fräckt!

Men jag skulle inte vilja tro, att någon av våra pojkar skulle ha kunnat tillåta sig något sådant. Nej men det finns alltid en svans av utomstående, som dras dit upp i Stadion. En svans av odågor, som stå där och hänga, slöa och loja, den där svansen, som släpar efter allt vad idrottsmän heter.

Den svansen skall bort nu. När det visat sig, att den bara ställer till oreda.

Skaka av er påhänget, pojkar! Annars ligger alltid den här misstron i luften, annars blir det alltid källor till obehag, annars blir det aldrig lugnt och förtroendefullt mellan kamraterna.

Du, just Du, som läser detta och känner Ditt oärliga samvete slå, känner pengarna bränna i fickan, just Du skall lova Dig själv att aldrig mer göra någonting så tarvligt som att stjäla ur Dina kamraters fickor. Har Du samvete och ångrar Dig så lämna tillbaka det stulna till mig. Jag skall ta emot det och förtiga Ditt namn, om Du ångrar Dig, så är ju det tillräckligt.

Ångrar Du Dig inte, så vet hut, och vet att hut går igen, och att Du förr eller senare sitter där med skammen och nesan — och utan all barmhärtighet.

A l a.

TILL
**SÖDERBERGS
KONDITORI**
HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3
skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är trefligt, godt o. billigt

Ett och annat.

Svenska Boxningsförbundet

konstituerades den 12 april. Varvid till förbundets första ordförande valdes grossh. Ulrich Salchow.

I detta som i hela den lyckliga lösningen av frågan har Djurgården eller bättre dess båda representanter spelat en dominerande, avgörande och lycklig roll.

Salchow, det är Skoglundhs förtjänst. Ur det kaos, som ett tag rådde på boxningsmarknaden, blev Ahlströms och Skoglundhs initiativ att bilda Svenska Boxningsförbundet av avgörande betydelse.

Pugilist ställde visserligen till en hel del rabalder, men även på den kanten gingo våra män, med gott bistånd från Göteborg (Linde) och intresserade stockholmare (Glokar Well, Frohm och inte minst framlidne kamrer Grahn) fram till seger.

Och nu är saken i hamn och amatörboxningen säkrad och ordnad.

I styrelsen (9 personer) invaldes djurgårdarna C. Hj. Skoglundh (kassör) och Ahlström (v. ordf.).

Överstyrelsen

konstituerade sig på sammanträde den 11 april. Ordf.: C. Hellberg, v. ordf.: B. Nylund, sekr.: G. Frykman, v. sekr.: C. Swanberg, skattmästare: K. Sundholm, v. skattmästare: C. Wilhelmsson, mat-förv.: C. Jönsson, v. mat-förv.: E. Nordberg, klubbmästare: E. Ekberg, v. klubbmästare: E. Björe, utan funktion: E. Ahlström, J. Bång, C. Lundqvist, Å. Wetterlind.

Herrarn Ahlström (andra krävande uppdrag inom föreningen), Bång (genom sitt »civila» arbete) och Wetterlind (utrikes resa) undanbådo sig fasta funktioner inom Överstyrelsen.

Överstyrelsens sammansättning är ju mycket lycklig. Frykmans kvalifikationer som sekreterare äro ju obestridda, och angenämt var, att Sundholm, som i mer än tre månader konsekvent framhårdat i sitt beslut att avgå, i sista minuten ångrade sig.

Inom Överstyrelsen valdes till V. U. (verkställande utskott) herrarn C. Hellberg (ordf.), E. Ahlström, E. Ekberg, G. Frykman och K. Sundholm.

Årsmöte.

Ajournerade årsmötet i och för fortsatt behandling av stadgarna avhålls fredagen den 25 april kl. 8 e. m. (precis) å klubblokalen i Stadion.

Överstyrelsen.

Stötär och parader.

Till Redaktören för Djurgårdaren.

Undertecknad anhåller om plats för följande inlägg:

I marsnumret av Djurgårdaren har märket Vidi gjort några reflexioner, som torde tarva ett beriktigande. Vad först ordningen mellan Lind och Einar Olson i svenska mästerskapet beträffar, så var den nog fullt riktig denna gång. I vanliga fall är Einar Olson den bättre, men nu var han efter Faluspelen icke i bästa kondition, och hans hopp voro varken så fuländade eller säkra som vanligt. Därtill kom att hopplängderna voro relativt korta. Lind hade emellertid mycket långa språng, och hans stil var icke så dålig som Vidi tyckes anse.

Beträffande den andra Hammarbydagen synes Vidi ha förbisett, att Langseth i sitt första hopp var mycket nära att falla i nedslaget, där han hade ena handen i marken. Hans poäng blev därför i detta hopp avsevärt lägre än den annars skulle blivit. Linds första hopp var däremot bra. Det andra var något sämre, men Langseth återvann där icke mer än vad han förlorat i första hoppet, och därigenom blev poängen densamma. I detta sammanhang skulle jag vilja ge Langseth ett ärligt förtjänt hedersomnämmande för det energiska och samvetsgranna sätt, varpå han under årens lopp arbetat sig fram till toppen.

Vidi förkastar även de nuvarande svenska reglerna och underkänner därmed all den erfarenhet, som samlats under årens lopp icke blott i Sverige utan även i Norge. De svenska reglerna äro nämligen desamma som de norska och utarbetade gemensamt för de bägge länderna. De ha vidare antagits av internationella skidförbundet. I och för sig skulle ju detta ur ren djurgårdssynpunkt icke behöva betyda så mycket. Men de äro till mycket stor del byggda just på Djurgårdens aktiva skidlöparens erfarenhet, och efter deras antagande har icke från djurgårdarna, mig veterligt, någon enda anmärkning gjorts. Ej heller ha de norska skidlöparna under dessa år uttryckt något missnöje.

Den i reglerna ingående bestämmelsen är tillkommen för att förhindra »lusäkning». Djurgårdarna ha nästan utan undantag varit vana att satsa i så mycket de kunde, medan backlöpare från andra orter ofta nöjt sig med att »åka» utifrån backen. Det var därför på sin tid en enig önskan hos djurgårdarna, att hopplängderna skulle ingå i poängen och lika mycket i stilen, vilket också är fallet i de nuvarande reglerna. Det är för övrigt ett misstag av Vidi, att det är svårare att behålla stilen i ett långt hopp än i ett kort. Se på sådana som norrman Thams eller vår egen Einar Olson! De ha aldrig dragit sig för att klämma i så mycket de orka, men stilen ha de haft ändå. Det är i stället svårt att få ett verkligt rent och stilfullt hopp, om man icke gör nå-

K. ANDERSON HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

gon ansats. Har emellertid Vidi eller någon annan verkligt bärande anmärkningar att göra mot reglerna, så kom in med dem till Skidförbundet. Där äro vi icke rädda för förbättringar.

J. af Klercker.

Sekr. i Svenska Skidförbundet.

Redaktör af Klercker!

Har läst en artikel i n:r 3 av Djurgårdaren av »Ala», vari bl. a. sägs: »Även våra längdåkare ha, trots sjukdomsfall och truppens relativa litenhet, för året kunnat inregistrera vackra segrar. Och detta trots ringa träning i olikhet med t. ex. djursholmarna (Wahlgren har inte gjort annat. På vilkens bekostnad?).»

På grund av denna artikel beder jag om plats för nedanstående i n:r 4 av Djurgårdaren:

När jag efter 9 dagars svår sjukdom i spanskan i november kunde stiga upp ur sängen, kände jag mig så svag, att min tanke var att ej mer kunna placera mig på någon skiddävlan, allra minst i år.

Den lilla vinterknäppen vi hade vid nyår blev min första träning. Sedan var jag 8 dagar i Norge på egen bekostnad, där jag förvånade mig med att repa mig nästan fullständigt.

Att jag ej gjort annat än åkt skidor i vinter, kan man säga, men ej stå för, enär det är osanning. Jag har nämligen åkt 2 å 3 gånger i veckan, vilket jag anser man bör åka för att komma och hålla sig i form. (Utan träning ingen tävling.)

Herr »Ala» undrar »på vems bekostnad». Jag fick i hjälp av idrottsföreningen 120 kr. till Holmenkolltävlingen. Tre dagar före Faluspelen samt över Faluspelen betalade idrottsföreningen mitt uppehälle i Falun. Detta är på heder och samvete allt vad jag emottagit till min träning. Står gärna till tjänst med vidare upplysningar, om så erfordras.

G. Wahlgren.

I. F. K., Djursholm.

En storm i ett vattenglas, min käre Wahlgren. Varför denna långa harang, om saken är klar? De många orden göra i alla händelser inte saken annorlunda, om jag också får lov att tro Eder på Edra ord.

Jag försäkrar, att det inte var någon slags avund utan bara en stilla reflexion över ett mycket omtalat och diskuterat fall.

Eder Ala.

(Forts. å sid. 9).

Föreningens officiella organ

äro enligt beslut å Överstyrelsen den 11 april, Idrottsbladet och Stockholms-Tidningen, vari medlemmarna erhålla nödiga upplysningar om tävlingar, sammanträden o. s. v.

Överstyrelsen.

Från en djurgårdare vid fronten.

Brev till Djurgårdarens redaktör.

Djurgårdaren är i den lyckliga omständigheten att kunna publicera ett »riktigt» soldatbrev. En gammal djurgårdare, Gustaf Lorentzon, har tillskrivit mig nedanstående, visserligen inte bloddrypande och spännande krigshistoria, men ändå intressanta lilla skildring av några upplevelser i Frankrike, och det är mig en glädje att föra hans ord vidare. Inte minst för idéns, brevskrivandets, skull. Så borde varje djurgårdare, när han reser ut någonstades, göra.

Jag anbefaller adressen i medlemmarnas benägna hägkomst. Skriv honom ett kort! Han skulle säkert sätta värde på en hälsning från oss. Och det äro vi ju i viss mån skyldiga honom för hans trevliga initiativ.

Brevet återgives så gott som ordagrant. Det förekommer naturligtvis en hel del amerikansvenska och en hel del engelska ord, vilkas betydelse dock så pass tydligt framgår, att jag ansett dem onödiga att översätta.

Redaktören.

The Village of Saint Amond in the Sothem port of Meuse District. March 14th 1919.

Till Djurgårdens Idrottsförenings
Medlemsblad,
Stockholm.

Herr Redaktör och forna Idrottsbröder!

Såsom varande en för detta medlem av Eder ärade och väikända förening tager jag mig härmed friheten att genom Edert medlemsblad, vilket alltid har intresserat mig, även efter min avresa till Amerika (det är nu snart nio år sedan), då tillfället erbjödet sig att läsa om de forna medlemsbrödernas bragder att sända Eder en hälsning.

Jag har alltid varit i en viss grad stolt över mitt svenska »blood» och i ingen mindre mån att en gång varit en idrottsivrare och fortfarande är det, något som jag kan skatta mig lycklig åt, då åt krigrarlivet erfordras en stark kropp.

I förbifarten kan jag nämna, att min erfarenhet i höjdhop och längdhopp hjälpt mitt kompani att taga första platsen i allmän idrott flera gånger. Vi ha nämligen haft en god del av idrott här i Frankrike, och sedan fredsslutet har vårt idrottsprogram omfattat det mesta av vår tid. Det är utan tveivel mycket att tala om i detta ämne, men det vore att göra detta lilla brev för ensidigt. Jag vill nämna några av mina erfarenheter i detta land, som törhända vore av intresse för den ärade läsaren av detta brev.

Först av allt vill jag ge mig tillkänna. Mitt namn var Gustaf Lorentzon och adress Narvavägen 23. Jag säger var, emedan jag alltsedan ankomsten till Amerika har gått under namnet Lawrence och är känd i armén under samma namn. När den stora inmonstringen ägde rum i Amerika den

1 september 1917, besvarade jag landets vädjan och förklarade mig villig att resa till Frankrike i den amerikanska hären. Jag kom till training-kampen den 29 april 1918, oaktat jag var gift (sedan 27 maj 1915) och var svensk medborgare för övrigt.

Den 31 juli 1918 lämnade vi (88:e Division) Camp-Dodge för avfärd till Newyork för att embarkera till Frankrike på den ståtliga ångaren »Olympic» och anlände till England den 14 aug. (Southhampton) och fortsatte därifrån till Le Havre, en underbart vackert stad.

Vi stannade i en engelsk camp två dagar och fortsatte en natt kl. 11 och marscherade till stationen, färdiga att taga tåget kl. 2 på morgonen. Hela tiden hade vi ej den minsta aning om, varthän det bar. Gör Eder en föreställning om våra strapatser och otrevligheter, när vi hade att göra alla våra marscher i becksvarva natten! Orsaken var den, att faran för »spejare» var mycket stor. Ävenså vågade sig ofta aeroplan (tyska) långt in i landet av spejarskäl.

Emellertid lämnade vi Le Havre och begynte en tre dagars järnvägsresa i boskapsvagnar och passerade inom synhåll för Paris. Jag kunde tydligt urskilja Eiffeltornet och det kejsarliga slottet Versailles. Vi passerade de vackraste trakter och städer. Allting syntes som en dröm. Detta är säkerligen det vackraste land jag hittills sett. Allting syntes så oberört av krigets härjningar. Vi anlände till en liten stad Lemour och marscherade åtta km. till en annan stad eller rättare by (omkring 200 invånare). Här stannade vi en hel månad och fingo genomgå en hård training-period. Byn heter Viserny och ligger endast 40 km. från Dijon, en stad med 25,000 invånare i Cote D'or Districtet. Flyttade upp närmare fronten den 28 sept. Denna gång hade vi en 8 timmars march till tåget, men resan varade ej länge, endast tolv timmar. Kl. 12 på natten marscherade vi genom Belfast till nästa stad Peronne, där vi stannade en vecka. Därifrån blev en del av dem i vår bataljon, som anmälde sig villiga att ansluta sig till en speciell kår som kallas »snipers» (vilket är det samma som spejare eller skarpskytt), sända till speciell skola att utveckla sina talanger i krigskonst. Jag var en av dem. Jag var korporal vid den tiden och måste avsäga mig denna min befattning, när jag lämnade mitt kompani.

Emellertid stannade jag i skolan två veckor. Vi bröto därefter upp för att tåga över skyttelinjen i södra Alsace-trakten.

Jag och ett party of »snipers» blevo sända i förväg att utröna förhållandet och läget av landet. Vi marcherade en hel natt i det svartaste mörker 25 engelska mil med full packning, vägande 95 pounds eller omkring 45 kg. Det var mycket kallt och regnade litet. Vi kunde ej se handen framför oss, men likväl kommo vi fram utan några särskilda hin-

der. Ett par av våra män föllo i en bäck, men blevo uppfiskade igen. Under hela marschen voro vi ej tillättna att yttra ett ord eller röka en cigarrett. Kl. 5 på morgonen blevo vi störda i vår vila, när alla horn och klockor började förkunna ett gasbombardemang av fienden, och i ett ögonblick voro vi alla färdiga och med våra masker redo att mottaga fienden, om han skulle försöka att storma våra linjer, men om en halvtimme var allt över igen, och endast några enstaka gevärsskott och maskingevärs-salvor kunde höras.

Ni undrar kanske, hur det kändes att vara så nära fienden och kanske en säker död? Man har en liten underlig känsla, jag måste medge det, men jag tänkte inte så mycket på den saken, när jag en gång var där. Det är som om man riktigt önskade att få vara med om något intressant, nästan önskade att tyskarna skulle försöka att komma över. Men tyvärr hade vi en mycket tam två veckors tid på denna plats. Jag säger tam, när jag jämför vårt regemente med de andra amerikanska regementena, som voro i besittning av denna del av skyttelinjen före oss. De gjorde stora förluster, men genom gas och attack från tyskarna tycker jag, att vi voro i det hela taget de lyckligaste, ty vi förlorade endast tre man i dödade. Dessförutom (som senare blivit erkänt) hade vi den bästa spejare- och skarpskyttekår av någon am. division, som varit här. Om ni vet något om nutida krig, måste ni erkänna, att de äro av ofantlig betydelse i »French»-krig.

Välän! Vår färd denna gång avsåg ett riktigt slagfält, emedan vi voro på väg till Metz och där de allierade höllo på att slå tyskarna tillbaka på vestfronten. Vi visste denna gång att vår djärvaste förhoppning skulle bliva verklighet inom kort. Hela tiden hade vi varit ovissa om, varthän vi skulle, men denna gång var det ingen hemlighet. Resan tog oss fyrtioåtta timmar, och vi anlände till en liten stad med 3- å 4,000 invånare i distriktet Meuse vid namn Manoncourt. Järnvägen var byord av amerikanska trupper.

Efter två dagars vila voro vi färdiga att gå till Metz i lastautomobiler. Det var den 9 november kl. 8 på kvällen. Allt var redo, men en order kom från generalstaben att vi skulle vänta till följande natt. Emellertid kom ännu en order att dröja, och dagen därpå hörde vi att tyskarna kapitulerat. Från första stunden vi kommo till sista minuten innan fredsslutet kunde vi höra och även se alla kanoner, som fytrade oavbrutet natt och dag på fortifikationerna i Metz. Men när freden kom, började det amerikanska humöret att »ge luft» till sig, som man säger. Alla raketer och fyrverkeripjäser, som man kunde få fatt i, blevo uppsända, och automobiler, som förut hade blivit förbjudna att använda lampor (även privata hus hade ej fått visa det minsta ljus) tävlade med varandra att lysa upp vägarna så mycket som möjligt. Så gick det veckor efteråt. Inom

mig själv kände jag mig besviken att ej ha fått tillfälle att gå »over the top», som man säger, och att endast få tillfälle att se så litet av detta stora krig. Oaktat min krigarbana blev så kort, har jag dock sett mycket av tyskarnas barbariska framfart i Frankrike.*) Man ser mycket sällan en bonde under 60 å 70 år plöja sina åkrar. Mestadels arbetas de av gamla Kvinnor eller pojkar i 10 å 12 års åldern. Allting är dyrt här. Ägg och smör kan inte köpas men det finns tillräckligt med mjölk och vi ha säkerligen druckit mängder av det också.

Ni kanske ha hört talas om de stora rättor ävensom de små kryp som kallas »löss», välan vi har haft våra erfarenheter med dem alla!

På sistone har vi ej arbetat hårt att tala om. Tusentals har gått till olika skolor att taga upp ett särskilt ämne för att göra nytta med tiden som vi måste vänta till turen kommer för oss att gå hem. Det är ännu närmare 2 millioner am. soldater här i Frankrike. Jag hoppas att vara i Chicago igen i juni om lyckan står mig bi. Hade en idé att gå hem till Sverige och besöka min mor men bliver nog ej i stånd att skaffa »permission». Kanske jag kommer nästa år, en sak som jag hoppas blir av, emedan det skulle glädja mig mycket att ännu en gång få se mina vänner i Djurgårdens Idrottsförening och tala om mina erfarenheter personligen.

Hoppas att detta lilla brev till Djurgårdens Idrottsblads Redaktör vill röna ett vänligt mottagande och vore jag mycket förbunden om herr redaktören ville skicka mig ett exemplar till min adress i Frankrike emedan där äro en hel del svenskar i mitt company för vilka eder ärade tidning vore som en hälsning från Fosterlandet. Vore mycket förbunden om herr red. uppfyllde denna min önskan. Mina bästa hälsningar till alla medlemmarna och hoppas jag att vi träffas snart igen!

Tecknar vänligen

Pot Ist Clarr. Gs. Lawrence.
Comp. E. 349th Infantry
American Exp. Forces.

A. P. O. 795
France.

*) Här följde i brevet en mening, över vilken jag måst utöva censur och strukit.

Red.

REGINA

KÄGELSALONGER

Rekommenderas!

(Forts. fr. sid. 7).

Stocksund den 2 april 1919.

Red. Herr Eric Ahlström,
Skärsåtra.

På grund av ref. om våra längdlöpare av »Ala» i nr 3 av Djurgårdaren, tager jag friheten tillskriva Eder.

Ref. har följande lydelse: »Även våra längdåkare ha trots sjukdomsfall och truppens relativa litenhet för året kunnat inregistrera vackra segrar. Och detta trots ringa träning i ölikhet med t. ex. djurholmarna (Wahlgren har ej gjort annat. På vilkens bekostnad?).»

Dessa rader förefaller mig hårda; tyvärr kan nog mycket läsas även mellan dessa rader.

För goda idrottsresultat fordras träning och träning samt åter träning. Vore det därför ej bättre att inskräpa detta hos våra idrottsmän än att sätta ner andra, som ej skytt att offra både tid och pengar för sin träning?

»En rättvis djurgårdare.»

Det var just där skon klämde: »skytt att offra både tid och pengar för sin träning». Det går lätt för Wahlgren, som har så kallat säsongarbete (hans arbetstid är från vår till höst). Att »offra» tid åt träningen; sådant kan man inte fordra av våra pojkar. Däremot är det inte lika lätt att offra pengar på träningen, vilket, det bestrider jag inte, behöves, och även där voro våra pojkar distanserade. Hur pass mycket Wahlgren satsat till själv, det vet jag inte och intresserar mig inte heller för. Jag ville ha fram utomståendes tillskott. I viss mån har jag lyckats, att döma av Wahlgrens inlaga här ovan.

För övrigt skickar jag »En rättvis djurgårdares» råd vidare till dem det rör, med livligt instämmande.

Eder Ala.

I vimlet.

Schumann

stod vid senaste cirkusboxningarna som Linnéas representant i boxning. Och vid Stockholms Idrottsförbunds orienteringslöpning som Fredrikshovs representant i löpning! I skidor för han Djurgårdens färger! Vad är det för mening i allt det? När han är äldst hos oss och vi även idka boxning och löpning, kunna vi inte förstå idén med att ibland utbyta våra blårevriga byxor mot gröna och röda?

Wetterlind

reser i maj, på en halvårs-resa till Amerika, och inträffar här igen lagom till skidsäsongens början. Jag har fått hans löfte om Amerikabrev, som böra bli av aktuellt och trevligt innehåll, då vännen Åke är en vaken och intelligent betraktare och äger en god penna. Våra lyckönskningar följa honom säkert.

K. ANDERSON HOVJUVELERARE OPERARUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Hanson

har tyvärr blivit överhoppad i mina (och Vidis) skidreferat. Och förgärligt nog förresten, då det gällde en synnerligen flott 30 km. seger över erkända och fruktade milrännare. Vid Södertäljetävlingarna den 26 januari tog han nämligen hem Svenska Maskinverkens storslagna (800 kr.) vandringspris. Vilket härmed meddelas, mig själv till ursäkt över förbiseendet och Hanson till upprättelse.

Tandberg,

Gunnar nämligen, saknades bland pristagarna i Orienteringslöpningen (Idrottsförbundets). Varför, har man frågat. T., som är gentleman, avstod att löpa ut! Trots god placering. Ute i terrängen fann han nämligen en ung dam, som under skidåkning vrickat en fot, mycket svårt förresten, och var absolut oförmögen att röra sig. Gunnar fick till hälften bära, till hälften stöda henne under färden till bebodda platser, som lågo flera km. från det ställe, där hon anträffades. Det var hederligt och bra gjort, Gunnar.

Bowling.

En sektion

inom föreningen bildades den 14 april, och valdes till interimsstyrelse, att sitta till höstsäsongens början, herr N. Lundberg (ordf.), A. Lindgren (sekr.) och C. Sandin (kassör).

Medlemsantalet är f. n. 12 men kommer i höst att utökas till 16, ev. 20.

Obs.!

Från och med nr 5 av Djurgårdaren sker en förändring i dess distribuering till medlemmarna, i det att endast de, som erlagt sin avgift till föreningen t. o. m. 1918, erhålla tidningen sig tillsänd.

Denna är den första av restriktionerna mot de pliktförväntade inom föreningen.

Från och med nr 10 träffar samma indragning dem, som icke betalat sin avgift för 1919.

Raska därför på med avgifterna!

Den tredje åtgärden inträffar även under året och består i att ett antal medlemmar, efter föregående varning, komma att ur föreningen uteslutas.

Raska på med avgifterna!

Hjälpfonden.

Sedan stadgar för densamma på årsmöte den 8 april blivit antagna, träder Hjälpfonden omedelbart i verksamhet.

Uppllysningar meddelas av Bång (Vasa 74 04, Allm.) samt av Ahlström, vilken å expeditionen mottager medlemsavgifter.

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

Aktiebolaget CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.
Telegramadr.: "VOLT GAS"

Engroslager av:

Elektrisk Installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Glas

SPORT- KOSTYMER och PÄLSAR

Sweaters, Mössor, Van-
tar, Skodon, Sportstrum-
por, Puttees, Raggsockor,
Thermosflaskor, Rygg-
... säckar m. m. ...

PAUL U. BERGSTRÖMS A/B
DROTTNINGGATAN 74-78

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
SOMMARSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.
— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

Sveriges förnämsta Skidlöpare

använda alltid

SKIDOR

från

**Bröderna Sandströms
Skidfabrik**

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.
Försäljningslokal: Birgerjarlsgatan 23.

Telegram!

Telegram!

Fu-bollar - Målvaktshandskar
Tennisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m.m.

av mina välkända engelska fabrikanters tillverk-
ningar hemkomma i *Mars månad*. Order emot-
tagas tacksamt.

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör
IDROTTSMAGASINET
5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.
Katalog utkommer i April månad.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11
Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.